

DERİ VE KUNDURA İŞÇİLERİNİN SESİ

Yenileşme

YIL : 1
SAYI : 6

«BİR İŞÇİ ARKADAŞIMIZ,
İŞVERENİN KÖPEĞİNE YEMEK
VERMEDİĞİ İÇİN DÖVÜLDÜ»

İĞRENÇ OLAYI NEFRETLE KINIYORUZ

Kazlıçeşmede Süleyman Sözer işyerinde çalışmakta olan fabrika bekçisi Mehmet Aktaş isimli arkadaşımız, iş yerinin ortası olan Fuat Cihanoğlu tarafından feci şekilde dövülmüştür.

Olay: 30 Kasım Cumartesi günü, saat 22.30 sıralarında meydana gelmiştir. Arkadaşımız görevdeyken, (yani kollarından başka hiç bir şey düşünmeyen, kan emici patronların başlarına yıkılsa fabrikalarını beklerken) Fuat Cihanoğlu telefon ederek köpeğe yemek verilmediğini sormuştur. Arkadaşımızda köpeğe yemek vermek zorluk çektiğini, kendisini birkaç kez ısırdığını ayrıca yiyecek bir şey bırakılmadığını, köpeği kendi cebinden daha fazla besleyemeyeceğini belirtmesi üzerine, Fuat Cihanoğlu «ben şimdi oraya geliyorum» diyerek telefonu kapatmıştır. Bir müddet sonrada fabrikaya gelerek Mehmet Aktaş arkadaşımızı feci şekilde dövmüştür.

O'ay böyle arkadaşlar; Fuat Cihanoğlu, arkadaşımızı sekiz saat yerine fazladan onaltı saat çalıştırdığı yetmiyormuş gibi, kendi cebinden yemek almadı diye birde güzel dövüyor. Böylesi olayları Türkiye gibi Sömürü düzenine sahip, bir avuç parababasının kayıtsız şartsız egemen olduğu, Demokrasi denen şeyin sadece onlardan yana işlediği bir ülkede yabancı değiliz. Demokrasi onlardan yana nasıl işliyor kısaca onu bir görelim: Eğer bir ülkede grev yapıyorlar diye işçiler coplanıyorsa, grev cadırları panzerlerle çiğneniyorsa, işçilerimiz gençlerimiz sokaklarda kursunlanıyor zindanlarda cürütülüyorsa, halkımız işsizlik ve pahalılık cehenneminde yanıp kavruluyorsa, buna karşılık, bir bölük insan gününü gün ederek, bizlerin sırtından zevk içinde yaşıyorsa, iflas ettiği halde kızının doğum gününde 630 binliraya otomobil hediye ediyorsa, çocuğunun nişan töreninde Hiltonlarda sel gibi viski akıتیyorsa, o akan viskiler makina başında can veren Muammer arkadaşımızın, Nazım arkadaşımızın kanı ve ardından ağlayan Fatma bacımın ve çocuklarının göz yaşıysa eğer, bu düzen bizler için Diktatörlük fakat parababaları için Demokrasidir! Demokrasinin, kanunların ve her türlü idari mekanizmaların onlardan yana işlediği bu düzende, Fuat Cihanoğlu, Fettah Koşar, Münür Çağlar ve daha nice-leri gibi faşistler bizlere baskı ve zulüm uygulayabilirler, «Biz güneydoğu adolunun hükümetiydik» diye nârd atabilirler, bizlere vurabilir, küfürde edebilirler.

Fakat, işçi sınıfımızın ve ezilen sömürülen yoksul halkımızın devrimci mücadelesi, baskı, zulüm ve sömürü zincirini bir gün mutlaka kıracaktır ve onlar yaptıklarının cezasını bir gün mutlaka ödeyeceklerdir.

YENİLEŞME

BEYKOZ DERİ KUNDURA İŞÇİLERİ DİYORKİ:

HAKLARIMIZI DİLENEREK DEĞİL DİRENEREK ALIRIZ

5 Eylülde Deri Kundura fabrikasında «iş» yavaşlatma olarak başlayan direniş 18 Kasımda Farklı bir niteliğe büründü. İşveren direnişi kırmak için, MC. hükümetinin MSP kanadına yaranmak için 19 işçi arkadaşımızı işten attı. Tazminatı, aç susuz işten atılan 19 arkadaş işçi düşmanı iş kanunlarının 17. nci maddesinin kurbanı oldular. Ve bu 19 arkadaş YENİLEŞME gazetesinin Beykoz kanadıydılar.

18 Kasımda; işten atılan arkadaşlar, işçi sınıfının dayanışmasını işten atılmayan arkadaşlarından gördüler. O gün işi yavaşlatma olarak süren direniş birden üretimin durdurulması haline döndü. İşverenin ve yordaklarının her türlü direniş kırma tehdit ve gayretleri sonuç vermemiştir. Tersine yüzyıldan bu yana ilk kez 1830 işçi herşeye rağmen tek bir vücut olup işçi düşmanlarının karşısına duvar gibi dikildiler.

İşten atılan işçilerin Beykoz çayırında kurdukları direniş cadırları işveren ve işveren kafalarının korkulu rüyası oldu, işçi aleyhine tezgahlar

çevirenlerin hoşuna gitmedi. Direniş cadırlarının kaldırılması için harekete geçtiler, fakat başaramadılar. Gerek fabrika içinde işçilerin işi topluca bırakmaları gerekse direnişçi işçilerin bir bütün olup mücadele yolunu seçmeleri Beykoz için yeni bir olaydı. Beykoz işçisi «HAK VERİLMEZ ALINIR» ilkesini uygulamaya başlamıştı.

18 Kasım günü alınan grev kararı işçilerin aktif baskıları ile alındı. Uygulamaya geçilmesi nedense sendikacıları çok düşündürüyordu. Şimdiye kadar işçinin gücüne dayanarak değil işverenle dostluğu koruyarak toplu sözleşme imzalayanlar ürkek davranıyorlardı.

Grev başlarsa işçilerin aç kalacağından bahsederek gerçek niyetlerini belli ettiler. İşveren baskılarına karşı durmuyorlardı. 1830 kişiden 19 unu direniş tahrirçisi olarak işten atılmaları karşısında fazlaca üzülmедiler. Yine işçi arkadaşlarının aktifliği, yüzlercesinin işten atılma tehdidi karşısında olmaları dolayısıyla sendikayı greve (Devamı 4. Sayfada)

Kazlıçeşme işçileri Beykoz işçileri ile omuz omuza

Kazlıçeşme'deki deri işçisi arkadaşlar, Beykoz Deri ve Kundura fabrikasındaki mücadeleye seyirci kalmadılar.

Beykozlu işçi arkadaşlarının mücadelesine omuz verdiler, «MÜCADELENİZ, MÜCADELEMİZDİR» dediler.

Bir Cumartesi günü, iki otobüse doluşarak direnişçi ve grevci arkadaşlarını ziyaret ettiler.

Hep birlikte halay çekip, hep birlikte haykurdılar haklıklarını.

«İŞÇİYİZ GÜÇLÜYÜZ, TOP-LUMDA ÖNCÜYÜZ» diye hep bir ağızdan bağurdılar.

Bayramlarda bile olmayan bir neşe ile kucaklaştılar.

Çeşitli işyerlerinden gelen işçi arkadaşlar adına konuşmalar yapıldı.

İşçi sınıfımızın birliğinin, gü-

zel örneklerinden biri daha yaşıyordu Beykoz çayırında...

Ve şurası bir gerçek ki; işçi

sınıfımızın birliği, omuz omuza mücadelesi her gün daha da güçleniyor, güçlenecek...

Devrimci Sendikacılık

Sendikaların doğuşu işçilerin kendilerini esir durumundan bir parça olsun kurtaracak pazarlık koşullarına sahip olabilmek için, rekabeti yok etmek yada en azından sınırlamak için baş vurdukları kendiliğinden girişimlerden kaynaklanır. Demekki; sendikaların ilk hedefi günlük ihtiyaçlara, sermayenin ardi arkası kesilmez olarak yaratmış olduğu hayat pahalılığı karşısında daha insanca yaşama şartlarını genişletme mücadelesi olmalıdır. Sendikaların bu mücadelesi yalnızca meşru değil aynı zamanda gereklidir. Günümüzün sömürüye dayanan üretim biçimi son bulmadıkça da bu mücadeleden vazgeçilemez.

Sermaye karşısında yerel ve acil mücadelelerle kendilerini aşırı ölçüde sınırlayan sendikalar; ücret köleliği düzenine karşı çıkma güçlerinin farkına henüz tam olarak varmamışlardır. Bu yüzden genel toplumsal ve siyasi hareketlerden pek uzakta durmuşlardır. Ancak geçte olsa uyanmakta ve büyük tarihi görevlerinin bilincine varmaktadır.

Sendikalar amaçlarının yanı sıra artık daha büyük çıkarları olan tam kurtuluş, için bir manivela olarak bilinçle hareket etmeyi öğrenmelidirler. Bu amaca yönelik olarak her

toplumsal ve politik harekete yardımcı olmalıdır. Böyle davranarak birliğin dışında kalanlarda safılarına katmayı başaracaklardır. Ayrıcalıklı koşullar yüzünden güçsüzlükleri görülen tarım işçileri gibi en düşük ücretli işkollarındaki işçilerin çıkarlarını dikkatle savunmalıdır. Çabalarının dar ve bencil olmayıp ezilen milyonların kurtuluşuna yönelik olduğuna dünyayı inandırmalıdır.

Yukarıda belirttiğimiz gibi sendikaların doğuşunda onun sarılığını, onun gangesterliğini, onun anarkoluğunu belirten bir olgu yoktur. Sarı sendika daha sonra işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin karşısında bizzat işverenlerin bu bütünlüğü bozmak için kurdurdukları teşkilatlara verilen ad oluyor.

O zaman Devrimci Sendikacılığın özü aşağıda sıraladığımız biçimdeki maddelerin yerine getirilmesiyle mümkün olur. O maddelerin tam karşısında Sarı Sendikacılığı vurgular.

Devrimci Sendikalar:

- İşçilerin gerçek birliğini sağlar.
- İşçi sınıfının mücadelesinin yalnız, sendikal mücadele olmadığını, SİYASİ MÜCADELENİN de gerektiğini anlatır, bu yolda işçi sınıfının siyasal partisinin yanında müca-

dele eder.

- İmzaladığı sözleşmeyi sonuna kadar uygular, bu yolda gerekirse tüm yolları başvurur.

- Fabrikalarda haksız yere bir işçi çıkarıldığında her yola başvurarak çıkartılmayın.

- Gerçek imzalarla yetki alır, Referandumdan yanadır.

- Sendika bizzat işçiler tarafından kurulur, yönetiminde de işçiler vardır.

- Sözleşmelerde işçilerin ekonomik taleplerini ve sosyal haklarını gerçekleştirir.

- Gerektiğinde GREV hakkını kullanır. İşverenlerin çıkarlarına uygun göstermek grev değil, işçilerin çıkarı için grev yapar.

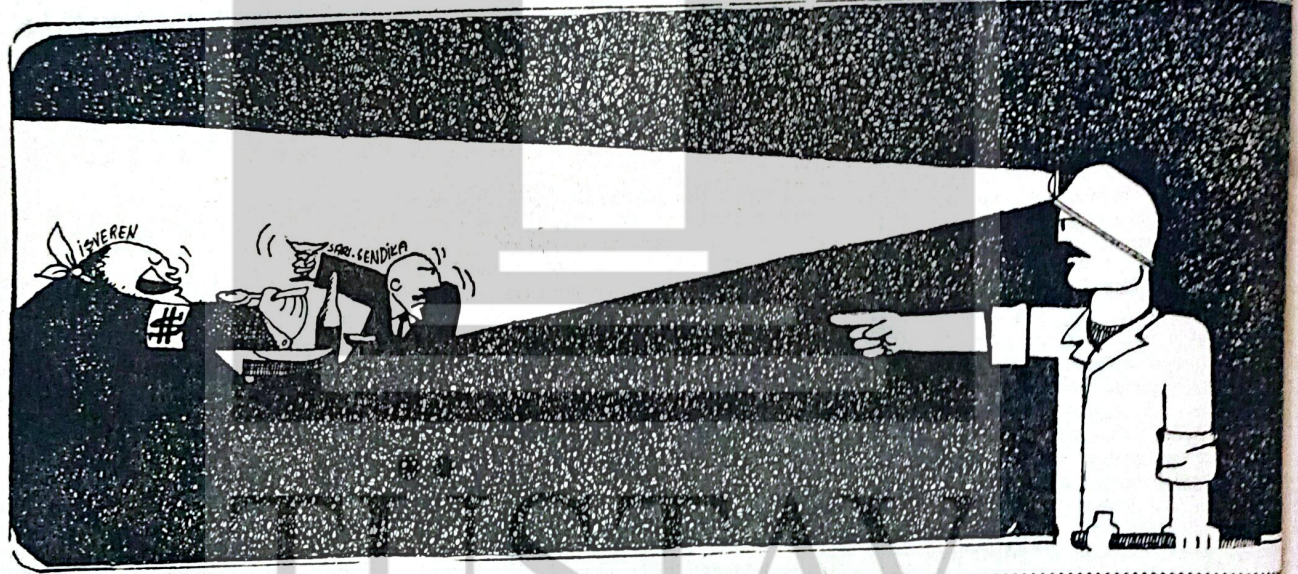
- Yalnızca işçiden ödenti alır. Bu öden-tilen işçi sorunlarının çözümünde kullanır.

- İşçilerin gerçek kurtuluşu yolunda bilinçlenmesi için eğitim çalışmaları yapar.

- İşçi sınıfının demokratik haklarını iyi şekilde kullanmaları için mücadele eder.

- Yönetim son derece demokratiktir. Tüm üyeler en geniş bir şekilde Seçme-Eçilme-Denetleme hakkına sahiptir.

- Toplu sözleşme görüşmelerinde işçilerin onayını alır.

İŞÇİLERİN BÖLÜNMESİ KİME YARAR?

Patronlar, sömürü düzenini devam ettirmek ve işçileri baskı altında tutabilmek için çeşitli yollara başvururlar. Çünkü patronlar için en büyük tehlike : karşılarında birleşmiş, tek vücut, tek yumruk, tek kafa olmuş işçileri görmektir. Birlikten kuvvet doğar sözü içinde yatan gerçek de budur.

İşçiler ekonomik mücadelelerinde, çağı kez bir iş yerinde, PATRONLA anlaşamadıkları takdirde, GREV SİLAHINA başvurmaya zorunda kalırlar. Bazende SARI SENDİKANIN PATRON İLE YAPTIĞI OYUNLAR iyice dayanılmaz hale gelir. Ve hele birde Sarı Sendika işçileri 2-3 yıl süre ile işverenin sömürüsüne terkeden toplu sözleşmeler yapmışsa, o iş yerinde artık patrona gün doğ-

muştur. İlk işi patronun sömürü ve baskılarına karşı gelecek işçileri bazen teker teker bazende toplu halde temizlemek olacaktır. Böylece işçiden yana olan, sendikaların o iş yerinde güçlenmesini önlemeye çalışırlar. İşte bu ve buna benzer her türlü baskı ve tehdide karşı işçileri GREVDEN BAŞKA BİR SİLAHA BAŞVURMAK ZORUNDA BIRAKILIRLARKI BU DA DİRENİŞTİR. Gerek grevlerin gerek direnişlerin izlediği yol «Topluca işi bırakmak.» v.s. dir NE İÇİN? İşçilerin haklarını vermeyen PATRONLARA isteklerini kabul ettirebilmeleri için, ancak bu mücadelelerin başarılabilmesi için İŞÇİLERİN BİRLİK VE BERABERLİK içinde bulunmaları şarttır. Evet BİRLİK İÇİNDE OLMAMIZ ŞARTTIR. Çünkü hepimizin çıkarı

ayrı ayrı mücadele vermekle değil, topluca mücadele vermekle gerçekleşebilir.

İşte bunu patronlarda bilirler. Bilirlerki; işçiler tek bir yumruk gibi karşılarna diikirse isteklerini alabilirler. Bunun içinde öyle yollar izlerlerki, işçilerin birliği bozulsun, parçalanmış dağınık koyun sürüleri haline dönerler. Bu takdirde bölünmüş, parçalanmış işçileri idare etmek, baskı altında tutmak kolaylaşır. Bundan tek bir kişinin çıkarı vardır. PATRONUN. Bu durumdan çıkarı olmayan, en büyük zarar gören ise artık tek bir kişi değil, yüzlerce, binlerce işçi olacaktır.

Bu halde patronların böl, parçala ve yönet ilkesi başarıya ulaşmış olacaktır. BİZ İŞÇİLERİN GÖREVİ BİR ARADA

OLMALIDIR!

İşçilerin sendikaları ekonomik mücadelede tutarlı işçileri değil, di sendikalarına karşı kışkırtarak bölmek isterler. Eğer bir işyerinde SARI SENDİKA EGEMENLİK BAŞ KALDIRMA HAREKETİ YAPILMIŞ, sendika değişikliği niyorsa, bu takdirde sarı sendikalar lehine işçiler içinden satın almış ajanlarla sendikalardan grev veya direniş kırılmak istesin. En çok görülen şekil budur. Satın alma hareketi tek gündemimiz elbette.

Böyle satın alınacak işçiler geçmişte belirli bir çalışmamad nucu yaratılırlar. Patronlar işçilere farklı muameleler yaparlar. Anları bölmek isterler. Fakat

İŞ KANUNU

Geçen sayımızda; 1475 sayılı İş Kanunu, işçi sınıfımız için bir tuzak olduğunu söylemiştik. Bu kanunun en belirgin işçi düşmanı maddeleri hep bildiğimiz maddeleri 13 ve 17 inci maddedir.

Biz bu sayımızda bu maddelerin nasıl işverenlerin çıkarına uyduğunu göstermeye çalışacağız.

13 VE 17. MADDE

Bu 13 maddenin C bendi aynen şöyle dir:

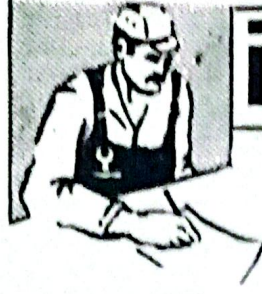
«İşçinin sendikaya üye olması, şikayete başvurusu gibi sebeplerle işinden çıkartılması hallerinde ve genel olarak hizmet akdini fesih hakkının kötüye kullanıldığını gösteren diğer durumlarda A bendinde yazılı önelere alt ücretlerin üç katı tutarı tazminat olarak ödenir.» Kısacası bu maddeye göre patron, sendikal faaliyette bulundu diye bir işçiyi atarsa, tazminatının üç katını ödeyecektir. Bu maddeyi getiren, aklınca patrona öyle bir zorluk çıkaracak, patron üç kat tazminat ödeyeceğim korkusu ile sendikal faaliyetinden dolayı işçiyi işinden atamayacak. Yani milyonlarla oynayan bir patron, bir kaç kurşuluk tazminatı olan işçiyi işten atmadan çekinecek. Bu maddenin patronların yararına olduğu açıktır. Burada, para işinde yüzen patronlara sendikal mücadeleyi biraz masrafla engelleme imkânı tanınmıştır. Patron işyerinde sendika istemiyorsa, ne üç kat, nede dört kat tazminat onu, işçileri sendikası olarak daha fazla sömürme hirsinden döndüremez. Milyonlardan birazını, işçiye tazminat olarak verip sendikal mücadeleyi önlemeye çalışır.

Üstelik şimdiye kadar hiç bir patronun, sendikal faaliyet sebebiyle attığı bir işçiye gönül rızası ile tazminatının üç katını ödediği de görülmemiştir. Bu kapitalistler sınıfının işçiye «Al şu üç kat tazminatını, sen sendikal faaliyette bulundun» demesini beklemek de safiik olur. Patronlar böyle durumlarda kural olarak tazminat ödemezler. Çünkü tazminat ödemedi de işçi atabilirler. İş kanunu'nun başka maddeleri onlara bu hakkı tanımıştır.

Bütün geçmiş deneyler bize, işçinin yürürlükte olan kanunlarla sendikal mücadelesini özgürce verme hakkından yoksun olduğunu açıkça gösterir. Zaten işçi sendikal faaliyetten dolayı işten atıldığını kolay kolay ispat edemez, etse bile onbinlerce dosyanın yığılı olduğu, birçok iş mahkemesinde, hakkını elde edebilmesi için aylarca bazen yıllarca beklemesi gerekir.

Biran için işçinin sendikal faaliyetinden dolayı işyerinden üç kat fazlası tutarında tazminat karşılığı atılmayacağını yani 13. maddenin C bendinin olmadığını varsayalım. Hatta bu hükmün yerine «İşveren işçiyi sendikal mücadelesinden dolayı işten atamaz...» demiş olsun, bu durumda bile patron o işyerinde, sendikal mücadelenin öncüsü yığıt ve namuslu işçileri, çeşitli düzmecelerle 13. ve 17. maddenin başka bentleri gereğince yine işten atabilir. Bunun pek çok örneğini yıllardan beri gördük. İşte en son BEYKOZ DERİ ve Kundura Fabrikasından çıkartılan 19 işçi. İlerinde 15-20 senelik arkadaşlar var. Beş kurşuk tazminat vermeden bu 17 inci maddeye göre işten çıkarıldılar.

Bir iş yerinde sendikal mücadele başarıya ulaştığı takdirde bile, aynı anti - demok-

İŞÇİ MEKTUPLARI

İNSANLARI MAKİNALAŞTIRMAK

Hayat şartlarının tamamiyle ağır bastığı, insanların zorlu bir yaşam kavgası verdiği, içinde bulunduğumuz şu ortamda işçinin temel sorunlarını dile getirmek ve sesimizi duyurmak için sizlere sesleniyoruz.

Çalıştığımız fabrika Seksen mevcuttu bir işyeridir, yaptığımız iş ise kundura sanayinin önemli yer tutan Vidala işlemdir.

Bizler bu fabrikada 240 TL. gibi bir haftalıkla çalıştırılmakta ve çocuklarımızın ekme parasını bile normal olarak temin edemekteyiz, içinde bulunduğumuz bu ağır hayat şartları altında ezilmekte her geçen gün biraz daha sefaletin korkuncu uçurumuna doğru sürüklenmekteyiz.

Patronlarımız her yeni yıl bilançosunda milyonlara milyonlar katarken, işçinin sefalet içindeki hazin tablosu onların hiç ilgilendirmiyor. Onların ön planda tuttuğu bir gaye vardır : «az zamanda çok iş yapmak» tabiri bunun yanında insan gücünde alabildiğine azaltmayı ihmal etmiyorlar. «Biz makinalaştık» diyorlar, örneğin bundan bir sene evvel 30 kişinin çalıştığı alt kattaki işçi sayısı bugün 15 kişiye indirilmiştir.

Sayın yetkililer, elbetteki ülkemizin sanayileşmesi makinalaşması, tekniğin zirvesine çıkması en büyük emelimiz, fakat sorarım size birkaç kurşuk ekme parası için, ağır şartlar altında çalışan bir işçiyi biz artık makinalaştık sana ihtiyacımız kalmadı hadi çık git der gibi işinden çıkarıp, yalnız kendisini değil onun elinden bir şeyler bekleyenlerle birlikte açlığını ve sefaletin kucağına atmak makinalaşmak demek midir? Biz makinalaştık diye fabrikada üç-dört kişinin yapabileceği işi, bir kişinin omuzlarına yüklemekten çekinmemekte, işçi alacakları yerde bilakis işçi çıkarmaktadırlar. Bunlar sadece kendi çıkarlarını düşünmektedirler. Batıya uymaya çalışıyorlar, uyamadıkları bir yana... Oysa biz biliyoruz ki Batı'da da insanlar makinalaştırılmak isteniyor, parababalarının kâr hırsı uğruna makinanın bir parçası haline geliyor. Bizler insanların makinalaşmasını değil, makinaların insanlaşmasını istiyoruz çünkü makinalarında biz insanlar yapıyoruz.

Ayrıca bir konuyu daha belirtmek istiyoruz. İş güvenliği konusu : Fabrikada asgari bir sene, azami üç sene içerisinde mutlak

surette toplu çıkış yapılarak işçiler yenilen mektedir. Böylece işçilerin yüksek ücretle çalışmaları kısıtlanıyor. Geçenlerde bir işçi arkadaşımıza, kaç senelik olduğunu sorduk dört senelik olduğunu söyledi, yevmiyesini sorduğumuzda şu cevabı aldı ki Benim yevmiyem 61 liraydı, çıkartıp tekrar işe aldılar şimdi 40 lira asgari ücretle çalışıyorum.

Bu tip olaylar hepimizin başında, özellikle yıllardan beri yalnızlığa terk edilmiş deri işçilerinin başında, şimdilik bu kadar.

Tüm deri işçisi arkadaşlarımıza SELÂM.

Nikos Altıparmak İşçileri adına
Bir Grup İşçi

KÂR HIRSI

Büyümin Danon Kol. Şti. Deri İşçileri, SESLENİYOR... Bizler bütün deri işçileri gibi. İkkel bir sömürü çarkı altında eziliyoruz, sorunlarımızı dile getirmeniz için çıkardığınız YENİLEŞME gazetesine yazıyoruz.

Ve diyoruz ki; bu gün Türkiye'nin dört bir yanında işçi sınıfı kavgaya veriyor, parababalarına karşı, yığıtce direnliyor, Kazlıçeşme'de de bu mücadele sürüyor.

Fabrikada patron bizim alınterimizi sömürüyor, fakat kazandığından biraz fedakârlık edip asansör yaptırmıyor. Daracık merdivenlerde yaş mal sırtımızda, iş güvenliğimiz yok. İş kanununun hangi maddesinde vardır, işçi arkadaşlar? «İşçiye sırtıyla mal taşıtmak.» Ancak biz işçiler biliriz ki; hak verilmez alınır, bizde bu ilke üzerinde hareket edeceğiz, mücadele edeceğiz.

Çünkü; patronlar daha çok kâr etmek isterler, onun için bizim iş kazası geçirmemiz, sabah sabah sırtımıza yaş mal vurmamız onları pek ilgilendirmez.

İşçi arkadaşlar, görüyoruz ki Beykoz Deri Kundura fabrikası, bir devlet işletmesi olduğu halde işçilere lokavt uygulamaktadır, lokavt işçileri aç bırakmaktadır sokağa atmaktır, orta çağ düşüncesidir.

Kazlıçeşme'deki deri işçileri olarak Beykoz'daki işçi kardeşlerimizi desteklemeliyiz. Bu gün Beykoz işçisine yapılan lokavt, yarı yarıya yapılabilecek, mücadeleyi dayanışma halinde sürdürmemiz şarttır.

Grevdeki Beykoz işçisi arkadaşlarımıza, Tüm Kazlı işçisi arkadaşlarımıza ve Türkiye işçi sınıfına SELÂM OLSUN...

BÜNYAMİN DANON İŞÇİLERİ

ratik maddeler, işçinin karşısına yine dikilir. Bu durumda, başarıya ulaşmış bir mücadeleden, işveren 13. ve 17. maddede ki ya da 24. maddede ki, toplu işten çıkarabilme yetkisine dayanarak sonucunu sıfıra indirmeye çalışır. Örnek verelim: Sendikal mücadelesini başarı ile vermiş işçileri, işveren kendi adamları olan bazı ustabaşlarını ve satılmışların yalancı şahıslığına dayanarak;

a) İşveren'e küfrediği, b) Bir arkadaşına sataştığı, c) İzin almadan iki gün işe gelmediği, d) İşini savsakladığı, gerekçeleri ile 17. maddeye dayanarak rahatlıkla işten ata-

bilir. İşçinin aksini ispat edebilmesi oldukça zordur.

Bu haksız durum, ancak işçilerin topluca direnmesiyle engellenebilmektedir.

Yine toplu iş sözleşmelerinde işçilerin çoğunlukta olduğu «DİSİPLİN KURULLARI» sağlanabildiği takdirde bu tür haksız atılmalar engellenebilir.

Ama tabii ki, bu konuda daha kökten çözüm anti-demokratik olan iş kanunlarının iptal edilmesidir.

Gelecek sayılarımızda, İŞ KANUNU'nun diğer maddelerini görmeye devam edeceğiz.

Adela Deri'de mücadele sürüyor

Bir Kurban Bayramı daha geçirdik arkadaşlar. Bayram hepimize kutlu olsun.

Bizler bu Kurban bayramında
şöyle bir geçmişi anımsadık, bir se-
ne öncesinin 1974 senesinin Kurban
Bayramını hatırladık.

Sizde Hatırlarsınız değilmi arkadaşlar?

O bayram, hakkımız olan 27 yevmiye tutarında ikramiye verilmemiştir ve bizler o bayram eli boş dönmüşük. Evlerimizde ihtiyaçlarımızı karşılamamış, çocuklarımıza yeni giysiler alamamıştık, senede bir keredede olsa sevindirememiştik onları. O bayramı üzüntüyle, düşünceyle geçirmiştik.

27 yaşındaki bir ikramiyenin bu sömürü düzeninde bizlerin yaşamını düzeltmeyeceğini biliyoruz. Fakat biz onu 56 günlük bir mücadeleyle kazanmıştık, son grevde olsa söke söke direnerek almıştık.

Peki nasıl olduda patronlara geri kaptırdık; ikromiyelerimizi?

Çünkü sözleşmeye şeref imzalanı atan sendika ağaları, öylesine berbat bir toplu sözleşme yapmışlardı ki ve öylesine boşluklar bırakılmıştı ki patronlara, biz bunun sonucu ikramiyeyi kaptırmıştık ve ona benzer nice haklarımızı kaptırdık. Hâlûda

kaptırıyoruz

Sendika yöneticileri ikramiyelerin alınması için Mahkeme açmışlardı. İ seneye oldu ses seda çıkmadı, çıkmayacakda. Bu sömürü düzeninde iş mahkemelerinin bizden yana çalıştığı ne zaman görülmüştür arkadaşlar?

Yüzde yüz olmamız gereken bir hakkı neden mahkemelerde sürüş-türdük, bunu sözleşmeye şeref im-zalarını atanlardan soruyoruz?

Büyük toplu sözleşmenin yaklaşı-
tığı bu günlerde Yöneticilere özellik-
le Merkez yöneticilerine eski hata-
larını tekrarlamamalarını öğütüyo-
ruz.

Kazıçesme işçisinin yıllardan beri bile bile yapılan hatalara artık tahammülü kalmamıştır. 10 senelik bir işçinin 350 TL haftalıkla çalıştığı, iş güvenliği ve iş teminatı denen şeyin zerre kadar olmadığı, bu yüzden 10 ayda 1070 işçi arkadaşımızın kapı dışarı edildiği, pis, berbat çalışma şartlarının cepecevre sardığı, Kazıçesme cehenneminde çalışan bizlerin artık sabrı kalmamıştır.

Sözleşmede yapılacak en ufak bir hatayı dahi kabul etmiyeceğimizi siz Sendika yöneticilerine bildiririz

Tavrımız budur, bu böyle bilin-sin...

Adeta deri içleri, sendikalaşma için verdikleri şanlı direnişten sonra, toplu sözleşme görüşmelerine başlamış ve bir kaç hafta sonrada sözleşme imzalanmıştı.

Sözleşmeyle sağlanan zam farkları çok az olmasına rağmen işçi ar-kadaşlara ödeme yapılmamıştı. 15 Kasım 1975 tarihinde ödenmesi için söz alındığı halde; ödenmemiş, 20 Kasım'a ertelenmişti. 20 Kasım günü paranın verilmeyeceğini öğrenen işçi temsilcileri durumu işçi arkadaşlara

bilirdim ve paranın derhal
el çartını öne sürerek işi
durmuydular. İçeride arkadaşlarımla
kararı ve bilinci hareketi
kavran Hasan Yeşil İkinci
kenleri suya indirerek param
hal verileceğini bildirmiştir.

Arkadaşlarımız şu an zor
larını almış durumdadır. Kararlı ve
linçli mücadeleleri sürekli olsun.
Ve Adale Deri İşçilerine...

OLD

İŞÇİLERİN BÖLÜNMESİ KİME YARAR?

(Baştarafı 2. Sayfada)

çilere farklı işler vererek, bazı işçilerin sırtını sıvazlayarak bazı işçilere sebepsiz primler vererek, işçilerin içinde işçilerden ayrı bir imtiyazlı grup oluşturarak bunu başarmaya çalışırlar.

İkinci olarak işyerinde işçilerin dostluk, akrabalık, hemşerilik, kanbağı ilişkilerini istismar ederek onları alevi, sünni, kürt, laz, göçmen gibi gruplara bölerler. Kimi iyi niyetli işçiler dahi bu oyunu rahatlıkla yutabilirler. Özellikle temsilci seçimlerinde, sendika delegeleri seçimlerinde bu grupları iyice tahrik ederek işçileri birbirine düşürüp onları güçsüzleştirirler.

İşte; işverenler bu çalışmaları sonucu sınıf bilincinden yoksun işçilerin arasından öyle işçiler, öyle ustabaşılar, satın almış olurlar, bunlar gönüllü bekle köpekleri yani GREV KIRICILARIDIR. Bunları iyi tanıyalım. İşçi sınıfına PATRON-DAHA DAHA ZARARLI OLANLAR bunlardır. KALLEŞTİRLER. Kendi sınıflarından alan kardeşlerini ar-

kadan vuracak kadar, onları
ronun çıkarlarına peşkeş çeke
kadar da satılmış zavallı yar
lardır. Bizler insanların doğu
kötü olmayacaklarını biliriz.
SANLAR İÇİNDE BULUNDUKL
TOPLUMSAL ŞARTLARDAN
VAMLI OLARAK ETKİLENİR,
KİLENİR. Ekonomik güçsüz
yoksulluk çoğu kez **İŞÇİLERİ**
BAZILARIN GREV KIRICI ya
Bu sınıf bilincine varmamış
lerde olabilir ancak. Bizlerin g
vi arkadaşlarımızı uyarmak p
na karşı; ancak topluca müca
gittığımız takdirde başarı kazı
bileceğimiz **İşçi** kardeşleri
anlatmak olmalı. Bu da kâr e
yorsa onlara en büyük ceza
ihanet ettikleri arkadaşları
cektir. **TARİH BİZE HAINLE**
HİÇBİR ZAMAN BAŞARIYA
ŞAMİYACAĞINI GÖSTEREN
LERCE ÖRNEKLERLE DOLU
KAHROLSUN SATILMIŞ
RON UŞAKLARI
YAŞASIN YİĞİT **İŞÇİ**
NİN BİRLİĞİ

DERİ VE KUNDURA İŞÇİLERİNİN SESİ: YENİLEŞME SAHİBİ:
GÜLTEN BÜYÜK / YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ADNAN ASLAN
YÖNETİM YERİ: BEYKOZ, İŞÇİ EVLERİ NO: 7 İST. / DİZGİ-
BASKI: MURAT MATBAACILIK KOLL. ŞTİ. / FİAT: 100 Kır.
BASKI TARİHİ: 25.ARALIK.1975

BİR TEMSİLCİ İŞTEN ATILMAK İSTENDİ

Bundan bir süre evvel, Bekir Uygrner Deri Fabrikasında çalışan bir işçi arkadaşımız işten atılmıştı, atılma oldukça garipti. Nuri Geçgil arkadaşımız temsilci seçildikten bir gün sonra işten atılmıştı.

Nuri arkadaşımızın fabrikada verdiği kararlı ve yiğit mücadele sonucu, işçi arkadaşları temsilci yapmak istemişlerdi. Ve yapılan bir seçimle temsilci seçildi. Böylesine kararlı bir arkadaşımızın temsilci olması patron Bekir Uyguner'in işine gelmezdi bu nedenle seçimin ertesi günü arkadaşımız işten atıldı. Çıkışın kanunsuz olduğu idda ederek arkadaşımızın geri alınmasına çalışıldı bir kaç haftalık bir uğraş sonucu, arkadaşımız tekrar işinin başına döndü.

Nuri arkadaşı vermiş olduğu kararlı ve bilinçli mücadeleden dolayı kutlar, temsilcilik görevinde başarılar dileriz...

PHILIPS SÖZLEŞMESİ

Sözleşmeyi imzalayan Sendika DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikasıdır. Sağlanan haklar şunlardır:

Sözleşme, Ağustos 1975'den, Ağustos 1977 senesine kadar geçerli olmak üzere iki seneliğine imzalanmıştır. Gündeliğe alınan zam 1. sene 44 TL, 2. sene 44 TL. olmak üzere 88 TL. dir.

İkramiye her üç ayda bir maaş olmak üzere yılda 4 defadır, ayrıca bayramlarda 750 TL. olmak üzere harçlık verilecektir. İzine ayrılan işçiye ücretinden haric 3250 TL. Harçlık verilecektir.

Kıdem Tazminatı her sene için 40 gün üzerinden ödenecek, işçinin ölümü halinde bu tazminat 45 gün üzerinden ödenecek, bir sene içinde kendi isteğiyle çıkan 40 işçiye kıdem ve ihbar hakları tam olarak ödenecektir.

Yakacak parası 200 TL. yemek parası 15 TL. çocuk parası 50 TL. tahsil yardımı ilk okul 300 TL. — Orta Okul 400 TL — Yüksek Okul 500 TL. ayrıca yol parası olarak her gün 10 TL. ödenecektir.

Sözleşme 800'ü İstanbul'da, 35'i İzmit'de olmak üzere 835 işçiyi kapsamaktadır.

Haklarımızı dilenerek değil direnenek alırız

(Baştarafı 1. Sayfada)
zorladılar. İşçilerin yenilmez gücü karşısında
greve çıkmak sendikacıların kabulü oldu. Tarih
26 Kasım 1975 idi.

1872 yılında beri uyuyan bir dev olarak duran Beykoz işçileri kabuğundan çıkmıştı. Beykoz işçileri fabrika önünde direnişçi arkadaşları ile kucaklaşarak greve çıkışı kutluyorlardı. Fakat işçilerin aktif olarak greve sahip çıkmaları yöneticilerimiz örküttü. Omeze omeze duran 1830 işçileri dağıtma yolunu seçtiler. Bir ölüme başanlı da

oldular. Grevden bu yana «biz yaparız siz kabul edersiniz» anlayışı ile işçiye hiçbir bilgi vermemektedirler.

Açıktan açığa «biz istediğimizi yaparız» diyor sendikacılar. İşçi arkadaşlar şimdilik susmayı tercih ediyorlar. Sanılmasın ki; bu suskunluk böyle devam edecek. Direniş ve grevimiz Beykoz çayırında sürüyor, daha da sürecek.

Grevimizi kırmak isteyenler çok. İşçi arkadaşlarımızı haftada 125 lira ile geçindirmek isteyenler çok.

İşçi arkadaşlarımıza; direnerek değil el
rak, dilenerek haklarımızı alabileceğimizi
yenler, el etek öpenler çok. Beykoz halkının
ve direnişin desteklediğini bildiren, Parkat
«siyaset girer» diye reddedip, A.P. li parlam
terleri sendika balkonundan konuşurtanlar e
A.P. li parlamenterlere telefon edip «
çıkma» yaptık bir kusur, siz başlaştınız
ler çok. Artık ne dersiniz deyin, biz Beykoz
ler! şunu ilyice kavradık. **HAKLARIMIZ DİLE**
REK DEĞİL DİRENEREK ALINIR.